

KAPITEL

1

Som egentlig ikke omhandler
historiens begyndelse, men er
spændende nok alligevel

Jeg hedder Hawaii Joe.

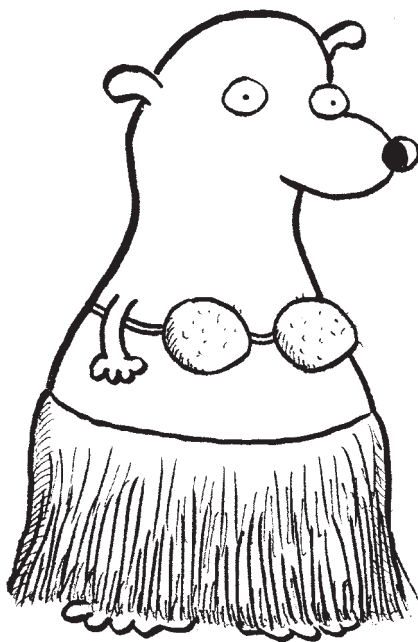
Og mine solbriller er meget store.

Og det her er min isbjørn.

Jeg har opkaldt ham efter Hawaiis nationalfisk:

Humuhumunukunukuapuaaen.

”Kom her, Humuhumunukunukuapuaa,” siger jeg til min isbjørn. ”Jeg vil holde en lille tale for de ansatte i vores detektivbureau.”

(Ja, okay, det er så ikke *vores* detektivbureau. Det er *mit* detektivbureau. Men jeg siger *vores* for ikke at såre Humuhumunukunukuapuaa).

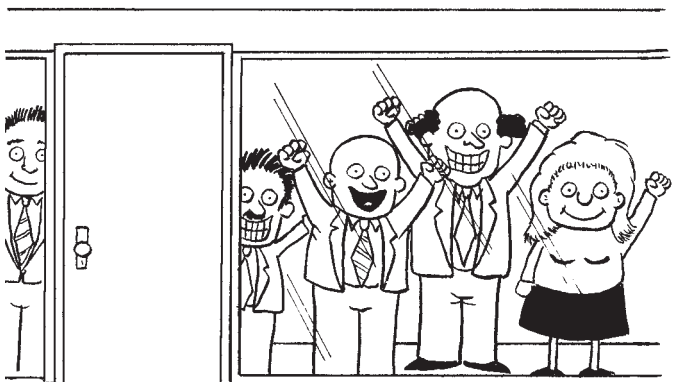
Jeg trykker på den røde knap, der åbner for mikrofonen til højttaleranlægget.

”Vær hilset, kære ansatte i Taber A/S. Her kommer en bekendtgørelse fra firmaets grundlægger og hans assistent Humuhumunukunukuapuaa.”

Mens jeg taler, kan jeg se de ansatte stimle sammen uden for mit kontors glasvægge.

”Det er svært at forestille sig, men for ikke særlig længe siden blev jeg, Timmy Taber, kun mødt med mistro af masserne – inklusive min bedste ven, den kegleformede Rudi Ramsløg, min klementinduftende klassekammerat Tilde P og min ærkefjende, hvis navn ikke skal nævnes her, men som faktisk godt kan blive nævnt alligevel, fordi jeg har besejret hende og derfor nu er ligeglad med hende: Karina Karina.”

Der lyder et begejstret brøl fra de ansatte.

”Men det er nu kun et fjernt minde. I dag er vi et kæmpestort detektivbureau med mere end hundrede ansatte, adskillige afdelinger over hele kloden og gratis donuts hver fredag.”

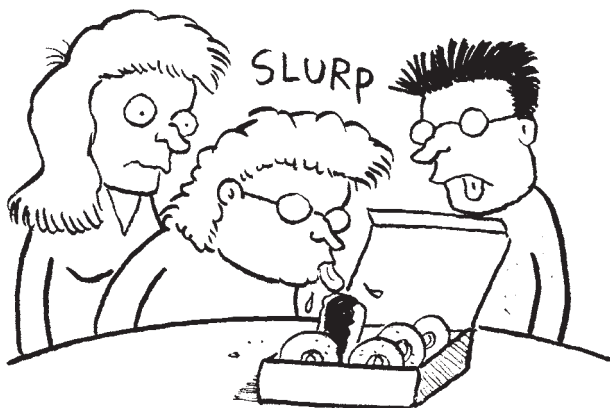
Alle klapper.

”Apropos donuts – jeg kan forstå, at I tit kommer op at slås om de aflange med chokoladeglasur.”

Humuhumunukunukuapuaa nikker.

”Min assistent siger, at nogle af jer er blevet set løbe hen til donutæsken for at slikke på de aflange chokoladedonuts, så ingen andre vil have dem.”

Et par af de ansatte kigger væk.

”Og her tænker jeg især på Lis Bent, Carsten Hansen og Asta Strandgård. Jeg må bede jer om at lade være med at slikke på chokolade-donutsene.”

Lis, Carsten og Anne forlader skamfulde gruppen.

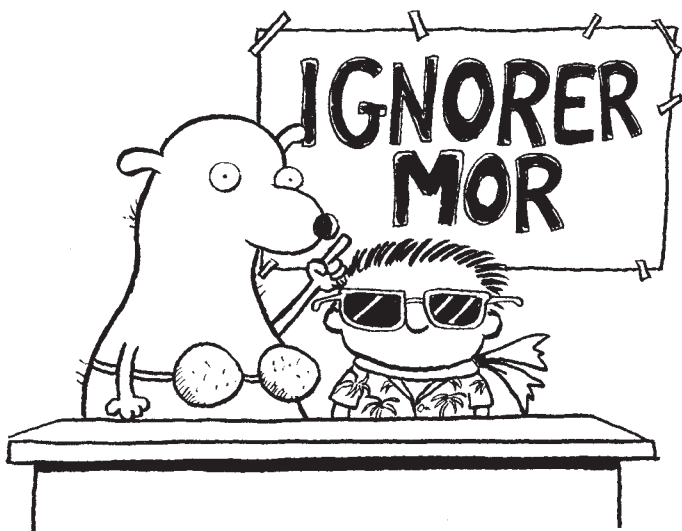
”Der er sikkert nogle af jer, der spørger sig selv, hvordan det er gået til, at vi er nået så langt; hvordan det lykkedes mig at virkeliggøre min storslåede vision om et detektivimperium.”

Humuhumunukunukuapuaa rømmer sig.

”Hvordan *vi* virkeliggjorde den,” retter jeg mig selv.

Humuhumunukunukuapuaa smiler.

”Vi gjorde det ved at følge et enkelt moralsk princip. Et princip, som jeg har formuleret i en enkelt sætning og fået trykt på et skilt, som fra nu af og til evig tid vil hænge på vores kontor. Det princip er:”

KAPITEL

2

Sømand på galskabens hav

”Du må ikke arbejde som detektiv længere,” siger min mor.

”Og hvor længe må jeg så ikke det?” spørger jeg.

”Det har jeg jo sagt.”

”Men du sagde seks måneder.”

”Og det mente jeg.”

”Men helt ærligt! *Seks måneder?* Du knuser min forretning!”

”Jeg gider ikke diskutere det, Timmy.”

”Men straffen er totalt overdrevet i forhold til forbrydelsens karakter.”

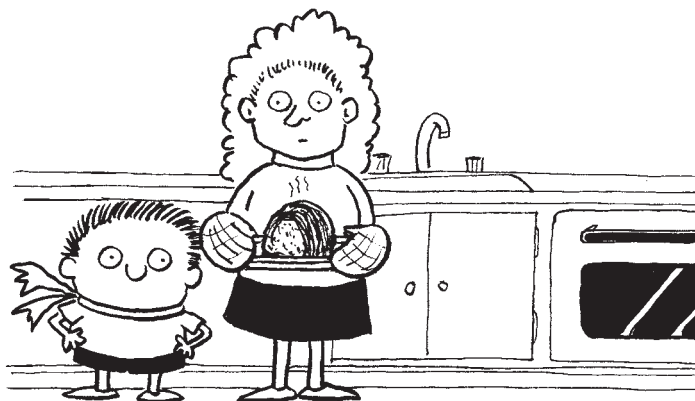
”Du løb hjemmefra!”

”Jeg jagtede en forbryder!”¹

1. Læs *Timmy Taber rammer bunden*, som allerede nu har fået status af moderne litterær klassiker.

”Hold nu op, Timmy,” siger hun og tager farsbrødet ud af ovnen. ”Så vil du også få mere tid til at koncentrere dig om dine lektier og måske også om andre ting.”

”Hvilke andre ting?” mumler jeg. Jeg er stærkt mistænksom over for min mor både på grund af hendes tonefald og hendes farsbrød.

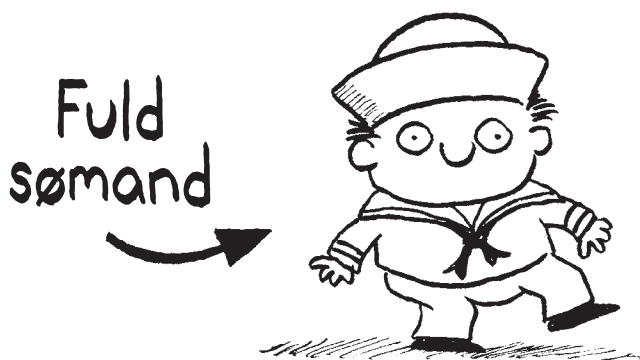

”Jeg har meldt dig til klaverundervisning.”

”*Hvad* har du?” råber jeg. ”Du stod lige selv og sagde, at jeg skulle bruge mere tid på mine lektier!”

”Det kan du også sagtens. Hvis du dropper detektivarbejdet, får du både tid til det og til en hel masse andet.”

”Åh, Gud,” mumler jeg og svajer frem og tilbage som en fuld sømand.

”Og bortset fra det,” tilføjer mor, ”så lagde jeg mærke til, at du spillede lidt på tante Sigtes klaver, dengang vi boede hos hende. Det så ud, som om du syntes, det var sjovt.”

” Udspionerer du mig nu også?” råber jeg.

”Niks,” siger hun.

”Men du har vel også set mig hjælpe gartneren med at klippe buskene til dyrefigurer! Har du så også meldt mig til et aftenskolekursus i zoologi?”

”Nu er du fjollet. Du har en speciel hjerne, Timmy. Og det minder mig for resten om ...” Hun åbner køleskabet og tager en skål budding ud af det. ”Aftenens dessert.”

”Jeg skal ikke have noget,” siger jeg. ”Mit liv ligger i ruiner.”

”Åh, Timmy,” siger hun. Hun knæler ved siden af mig og lægger armene om mig. ”Overdriver du ikke bare en lille smule?”

”Nej. Du smadrer min forretning,” siger jeg.

”Okay,” siger hun. ”Men så har jeg et forslag til et kompromis.”

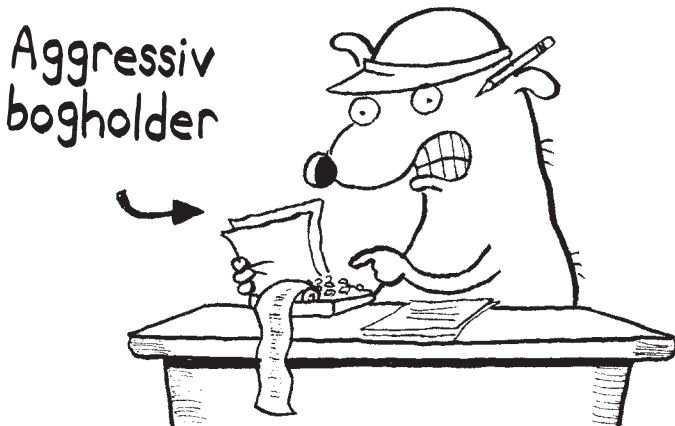
”Jeg *har* jo lige sagt, at jeg ikke skal have noget!”

”Nej nej, et kompromis er en slags aftale.”

”Nåh ... men hvilken slags aftale skulle det så være?”

”En helt reel aftale.”

”Okay. Men jeg er nødt til at lade min advokat se på den først. Og også min bogholder. Han kan være meget aggressiv.”

Mor smiler. "Hvis du lover, at du gør dig umage med skolearbejdet og øver dig på klaveret, så kan vi måske forkorte den periode, du har forbud mod at drive detektivvirksomhed i."

"Til hvornår?"

"Hvornår har du sidste skoledag?" spørger hun.

"Om 37 dage, 18 timer og 24 minutter," svarer jeg.

Ikke fordi det ellers er noget, jeg går og holder styr på.

”Nå, der er ikke så lang tid til, som jeg troede,” siger mor. ”Men okay, så bliver forbuddet ophævet den dag. *HVIS* du gør, som jeg siger.”

Jeg klamrer mig til min mors ben, som var det masten på et skib i stormvejr.

”Slip mit ben, så jeg kan komme rosiner i buddingen.”

”Rosiner?” siger jeg. ”Jeg hader rosiner.”

”De er ikke til dig,” siger hun. ”De er til Mulle og Julle.”

Da jeg hører de to navne, får jeg det igen, som om jeg er en skibbruden på et oprørt hav.

